

RUNAĆ (1) *vb pf*

fut 3 sg runie. ◇ [praet 3 sg m runął.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

1. *[Upaść z impetem; labi, procumbere Cn:*

*Zwrot: »do ziemi runąć«: ále Lypolit ocnąwłzy fię prołto do mieczá sięgnąwłzy ciął [...] y tráfł gołpodarzá w kárk/ [...] nie krzyknął gołpodarz od rázu/ bo mu głowá tylko ná łkorze záwiłłá: ále lecąc do ziemi runął *HistFort F4.*]*

2. *Huknąć, zagrzmieć: Ale moi łynowie [...] zamek dáleko mijáią. Gdy włłyłzą pukawki/ dziáło w zamku runie/ Ali náłz z płochą twarzą precz od zamku dunie. *BielSjem 35.**

Formacja współrdzenna: runąć się.